

دین و زندگی ۳

زندگی در دنیای امروز و عمل به احکام الهی / ۱ از ۴

◆ قرآن کریم، رمز سعادت و رستگاری انسان را تزکیه نفس دانسته و می‌فرماید:
(قد افلح من زکاهها): «به یقین هرکس خود را تزکیه کرد، رستگار شد».

◆ تزکیه نفس زمانی اتفاق می‌افتد که نفس انسان از آلودگی‌ها پاک شود، این کار با توبه از گناهان آغاز می‌شود.

◆ برای تداوم پاک ماندن جان و دل انسان، می‌بایست علاوه بر توبه به سایر دستوراتی که خداوند فرمان داده است عمل نماید.

◆ احکام و قوانین دین اسلام، علاوه بر اینکه زندگی سالم در دنیا را تضمین می‌کند، سعادت و نیک‌بختی اخروی و ابدی را نیز تأمین می‌نماید.

◆ باید و نبایدهای دینی و الهی را با قوانین بشری که اهداف محدود و کوچک دنیوی دارند، نمی‌توان مقایسه کرد.

◆ برخی گناهان مانعی بزرگ بر راه سعادت و نعمت‌های ابدی است.

◊ قرآن دربارهٔ نعمت‌های اخروی که قابل وصف نیست می‌فرماید: «هیچ کس نمی‌داند چه پاداش‌هایی که مایهٔ روشنی چشم‌هاست برای آن‌ها نهفته شده، این پاداش کارهایی است که انجام می‌دادند».

◊ در حدیثی قدسی می‌خوانیم که خداوند به پیامبر (ص) می‌فرماید: «برای بندگان نیکوکارم چیزهایی ذخیره کرده‌ام که نه چشمی دیده، نه گوشی شنیده و نه به ذهن کسی خطور کرده است».

◊ زندگی دینی تنها شیوهٔ مطمئن (یگانه راه اطمینان) و قابل‌اعتمادی است که پیش روی هر انسان خردمند و عاقبت‌اندیش قرار دارد.

◊ خداوند در سورهٔ توبه هشدار می‌دهد که بنیاد بر تقوای و خشنودی خدا را با بنای به لبهٔ پرتگاه مقایسه می‌کند: (افمن اسس بنیانه علی تقوی من الله و رضوان خیر ام من اسس بنیانه علی شفا جرف هار فانهار به فی نار جهنم و الله لا یهدی القوم الظالمین).

◊ زندگی محکم و استوار بر دو پایهٔ تقوای الهی و خشنودی خداوند قرار دارد.

◇ مقصود از بنای زندگی بر لبه پرتگاه سهل‌انگاری و بی‌توجهی به احکام الهی و انتخاب برنامه غیر دینی در زندگی است.

◇ خداوند کسانی را که زندگی خویش را بر لبه پرتگاه بنا کرده‌اند ظالم نامیده است زیرا حاکم به معنای گناه است و کسانی این ویژگی را دارند به خود (عالی) خود ظلم کرده‌اند و در آتش دوزخ فرو می‌روند و از هدایت الهی بی‌بهره می‌مانند.

◇ میان سعادت انسان در دنیا و جهان آخرت و باید و نبایدهای دین (احکام) ارتباط و هماهنگی برقرار است.

◇ رسیدن به سعادت اخروی با یک زندگی غیرمسئولانه و بدون برنامه سازگار نیست بلکه یک زندگی جدی و یک عزم قوی و استوار را طلب می‌کند.

◇ هر دستور خداوند، دلایل خاص خود را دارد که «حکمت» آن حکم و دستور نامیده می‌شود.

◆ از آن جا که خداوند نصیحت‌گر حقیقی مردم و خواهان سعادت آنان است، به منظور پیشگیری از خطرات هشدارهایی داده است تا مردم، قبل از گرفتار شدن، آن خطرات را بشناسد و از آن دوری کند.

◆ اگر ورزش به قصد آمادگی برای انجام وظایف الهی باشد، آن را مستحب و دارای پاداش اخروی می‌داند.

◆ اسلام فقط ورزشی را که همراه با قمار یا زیان‌آور باشد، بد می‌شمارد و منع می‌کند.

◆ خداوند به ضررهای یک عمل نگاه می‌کند، نه دوست داشتن یا نداشتن مردم، قرآن در این باره می‌فرماید: «... و بسا چیزی را خوش نمی‌دارید و آن برای شما خوب است و بسا چیزی را دوست می‌دارید و آن برای شما بد است و خدا می‌داند و شما نمی‌دانید.»

مدرسه مجازی اینو